

MANTANA 4

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 14, číslo 4

Duben 2011

ÚVODNÍK

Pokusím-li se parafrázovat klasika, „Tak tento způsob jara zdá se mi poněkud podivný“. Ne že by mi tedy nějak vadilo, že se letos dalo lézt na písku už od března a prakticky celý duben, to tedy rozhodně ne, ale přijde mi to poněkud zvláštní. Takto nádherné počasí na jaře jsem za celou dobu, co lezu, ještě nezažil. A to mě trochu děsí, protože když bylo doteď tak krásně a začátkem května padá pro změnu na horách sníh, co nás asi čeká v létě? Nechci malovat čerta na zeď, snad se počasí přeci jen umoudří a i zbytek roku budeme moci lézt na sluníčku, jako doposud. A pokud ne, tak doufám, že už jste stihli vylézt tolik cest, že vás to až tak nebude mrzet.

Jířa

Schwarzenstein 3369m

21. – 23. 4. 2011

Blahouš Kluc

Ve čtvrtek přijíždím domů z práce kolem poledne, stačím se jen najíst a už mi zvoní Letoš s Ríšou Němečkem pod domem. Rodinné auto pro tři lidi zajišťuje dostatek pohodlí, v Chebu si dokupuju jídlo a ukládám se ke spánku po probdělé noci. Před Mnichovem střídám Ríšu za volantem, Letoš tlačí do CD jeden osvěžovák za druhým. Chvílemi se kvůli zácpám i zastavujeme, proto dojíždíme přes Mayrhofen v Zillertalských Alpách k Breitlahner hütte (1.070m) až kolem 21.00 hod. a tím nám padá úmysl dojít ještě večer na Berliner hütte (2042m). Domlouváme se se šéfem chaty, že si na parkovišti necháme auto do soboty, za to platíme 7 éček. Rozebíráme Letošem vybraný kopec Schwarzenstein a na obrázku se zdá být tím správným cílem. Ne příliš obtížnou túrou, zejména s ohledem na to, že se jedná o Ríšovu premiéru v Alpách. Rozhodujeme se, že půjdem hodně nalahko, budeme brát jen věci na ledovec, nikoliv však lano a sedák. Dáme pívko a

odebíráme se ke spánku. Už se těším na noc pod hvězdami.

V pátek nikdo z nás nepospíchá ze spacáku, které máme rozhozené na zatravněném parkovišti. Až kolem 09.00 hod. vycházíme. Všude kolem nás se rozprostírají strmé svahy hor, působí to na mě dost tísnivě. Vyšší vrcholy jsou ještě pod sněhem. Nicméně za chvíli svítí nekompromisně slunce, což mně vůbec nevadí. Za každou zatáčkou se odhalí něco nového, jednou tůňka, podruhé obrovské plotny, támhle zase dřevěná chata. Míjíme Grawand chatu a Alpenrose chatu, které jsou ještě uzavřené. V blízkosti druhé odpočíváme. Je až překvapivé, do jak strmého svahu Rakušáci dokáží vtěsnat cestu. Každopádně se napájím potůčků a užívám si vůně prosluněných borovic. Kolem 13.00 hod. docházíme konečně k Berliner hütte. Jedná se o velkou chatu s kapacitou lůžek asi 200 ks, nicméně teď je uzamčená. V blízkosti stojí winterraum s kapacitou asi 16 lůžek. Ještě, než se dohrabou kluci, tak studuju vystavenou mapu okolních hor, nicméně se nedokážu zorientovat.

Zůstávám v klidu, protože za chvíli přijde Letoš a nějak to dáme dohromady. Po příchodu kluků si ukládáme věci do winterraumu a na prosluněné terase si dojídáme řízky, které Říšovi připravila jeho žena Vlasta. Asi ani neví, že tím nakrmila tři chlapi. Konečně přijde řeč na to, kde je jaký vrchol. Letošovi dochází, že zapomněl mapu v autě a hlavně fotku kopce. To jsme docela v řiti, protože kolem nás se rozprostírá hřeben plný velikánů a my se můžeme jen domnívat, že náš kopec je přímo před chatou. Svlekáme se do trenýrek, protože jsme zde sami, opalujeme se na dekách a děláme blbosti ve sněhu. Když se nabažíme sluníčka, tak mi to nedá a zvedám kluky. Jdeme se podívat po cestě směrem k Swarzensee, kam ukazuje šipka na Swarzenstein. Přecházíme rozbředlá sněhová pole. Kluci zůstávají někde vzadu, stoupám po chodníku výše a výše a uvědomuju si, že vůbec netuším, jaký kopec je ten náš. Mám pár tipů, ale ty jsou jen součástí hřebenu a přístup k nim je minimálně pochybný. Nakonec ztrácím i cestu, jdu svahem a přecházím ledová pole. Snad jsem nastoupal 200 metrů, když se rozhoduju pro návrat. V poloviční cestě potkávám Letoše a zjišťuju, že v tom má stejný bordel jako já. A co teď? Naše rozhodování má rychlý spád. Půjčujeme si od páru, který přišel do winterraumu, mapu, ale i tak nevím, co je co. Já si už dávno slíbil, že nebudu zbytečně riskovat a kvůli brdku v hlavním hřebenu jsem k tomu ochotný o to méně. Říša nechává rozhodování na nás. Po „X“ variantách se rozhodujeme sejít k autu s tím, že si druhý den vyjdeme na jinou chatu, případně kopec. Kolem 20.30 hod. si chladíme nohy a vaříme polívku u auta. Pěkně jsme to podělali a já se snažím brát moje neúspěchy se stoickým klidem. Co naplat?!

V sobotu koukám kolem 04.00 hod. na hodinky a nikdo nevstává. To se opakuje každou hodinu. Sotva můžu chtít po Letošovi, aby si huntoval koleno, se kterým má už dlouho problémy, kvůli turistice bez šance na vrchol, protože v neděli má být už špatné počasí. V klidu snídáme a nakonec se rozhodujeme pro cestu domů. Zastavujeme se v městě Kufstein a jdeme se podívat na pevnost, která se vypíná nad městem. Nicméně pevnost je zavřená, a tak už neodkladně pospícháme do ČR. Na českých hranicích mě střídá za volantem prozvěnu Letoš. Doma jsme v 16.00 hod.

Večer se všichni scházíme u pivka a rozebíráme výlet. Letoš říká, že není o čem psát. Já jsem jiného názoru. Poměrně zkušený horolezci podělali celkem jednoduchý výstup jen kvůli nedostatečné teoretické přípravě. Opět jsem se mohl přesvědčit, že mimo nohou člověka dostane na vrchol hlava. Respektive, když chybí jistota a dostatečná motivace, tak se nic nevyleze. I tak to byl parádní vandr, díky.

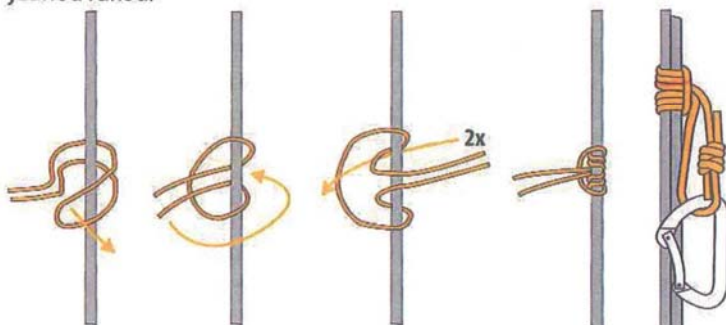
Blahouš „Smrtihlav“

METODICKÉ OKÉNKO

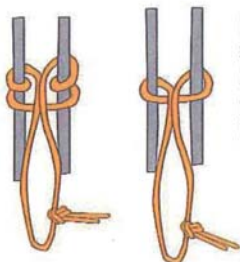
Prusík

Základní a nejjednodušší zdrhovací uzel. Funguje v obou směrech. Standardně se používají pomocná lana průměru 5-6 mm. Lze vázat jednou rukou.

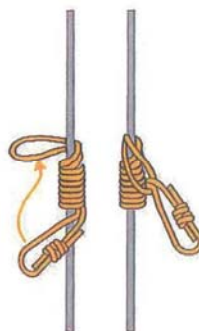
Prusík na dvě lana

základní a nejjednodušší zdrhovací uzel. Funguje v obou směrech. Standardně se používají pomocná lana průměru 5-6 mm. Lze vázat jednou rukou.

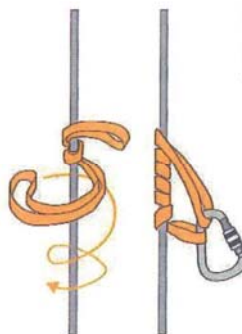
Asymetrický (Machardův) prusík

Velmi dobře fungující, vhodný i na ploché smyčky, dá se nouzově vázat i ze silnějších smyček (do 9 mm).

Francouzský prusík

Jednoduchá manipulace, možné vázat jednou rukou, vhodný i na ploché smyčky.

OHLÉDNUTÍ ZA ZIMOU ŠTOLPICH

Pepíno Kotyk

Takže 12. 3. proběhla večer návštěva nové jablonecké lezecké stěny. U Jirky měla úspěch, pochvaloval si ji. Navíc byla nadšená i jeho drahá polovička Mišule. Po stěně se pokračovalo na takové správné hospodské country zábavě. Mohu vás ubezpečit, že jsme nešli hned spát, měli jsme si po tak dlouhé době co říct. Druhý den dopoledne vyrážíme, po rozhodování mezi Kozou a Štolpichem, pro lepší přístup na Štolpich.

Vyrážíme z Ferdinandova, kde po sněhu nejsou ani památky, ale po dvou kilometrech s patřičným převýšením jsme v zimním království. Míjíme po pravé straně ledový suk „Jelení chcaní“. My však pokračujeme výš až pro všechny Jizeráky známou horní lokalitu s dvěma krásnými ledopády, kde u pravého je krásný slaňovací kruh.

Cestou jsme potkali tři již vracející se maníky, další dva jsme potkali na ledě s kruhem a na protějším slunném svahu byl jeden Jizerák sólo.

První lezl Jirka a dost do toho mlátil, a tak na dalších liniích vodí Mišule a já. Na konci již lezeme s využitím horního jištění přes kruh

Díky pěknému a teplému dubnovému počasí se nám vydařily víkendy, při kterých jsme si užili triček a krásných slunných výstupů. Tak jsme si na vás s Martinou vzpomněli a rádi bychom se s vámi podělili o zážitky z posledního jarního lezení na ledu – to pro ty přehřáté nabízíme ohlednutí zpět jako možnost příjemného ochlazení.

Koncem února mě kontaktoval kamarád Jirka Dragoun - speleolog z Českého krasu, že by se rád podíval na Jabloneckou stěnu a na ledy do Jizerek. Domluvili jsme se na půlku měsíce března. Mně se to hodilo, protože jsem tuto událost rád spojil s oslavou narozenin a svátku.

(snažíme se tuto frekventovanou linii co nejméně rozmlátit, aby si ještě jiní mohli užít zážitku z krásného jarního lezení).

Po celou dobu nám dole fandila stepující Martina, která pro vás pořídila oněch pár památečních momentek, z nichž vám tyto zasíláme. Neumím si to představit v lednu, ale březnové počasíčko se ku prospěchu Martině vydařilo. Nezmrzla!!!

Následovala cesta domů s posezením u Mědvědů završená česnečkou, špenátovkou, palačinkou a

dle možností grogem, horkou griotkou a samozřejmě pivčem. Jako perličku před rozloučením jsem propletl Jirku s Mišulí libereckými uličkami na liberecký šutr. Zde mi Jirka připomněl, abych se nezapomněl zastavit v Jablonci vrátit klukům osmičku s karáblí, kterou nechtěně opomněl vrátit.

Když jsem se zastavoval na stěně, tak jsem neopomněl poznamenat, že se zrovna vracíme ze Štolpichu, a že se stále dá ještě lézt. Udělalo mi radost, že u některých to sklidilo nadšený ohlas s vyslovením díky.

Horám zdar Pepíno s Martinou

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční 6.června od 19.00 v naší oblíbené hospodě U Slunce v Perštejně.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové a příznivci klubu.

Protestní pochod

15.5.2011

Protestní pochod proti mršení krajiny Krušných hor se uskuteční na Moldavě. I když se nejedná o lezeckou akci, dotýká se nás. Kdo se má z vrcholků koukat na ta obludária. Kdo neviděl, neuvěří! Více na www.moldava.blog.cz

Poslední zvonění je v povědomí většiny lidí známé jako studentská recese na konci „Svatáku“, po kterém rozličně vyhastrošení studenti vyrazí do ulic vybírat peníze na pořádnou oslavu. Poslední zvonění, o kterém vám budu

vyprávět, má s tím studentským společné jen to, že horolezci ve svých elastákách a tričkách většinou připadají ostatním lidem jako hadroši.

Slunce už pomalu mizelo za skalní hradbou čnící na hřebeni a na dlouhých jazycích sněhu, který zůstal mezi skalami, kreslilo podivné obrazce. Okolo stojící mohutné stromy ale ještě stále vydechovaly teplo krásného dne a v tomto pozdním odpoledni se jizerskými bukovými lesy rozezněl stříbřitý zvuk zvonku, připomínající cinkot kapek vody dopadajících na hladinu vody. Zvonek, připevněný k cepínu na vrcholu Zvonu v Jizerských horách, svým jasným zvoněním symbolicky zakončil tři roky trvající snahu Broňka a Pěti Šišky o vstup do klubu The Best Summit Horoklub Chomutov. Na nějaké oslavy ale nebyl čas ani pomyslení. Prosté potřesení rukou na vrcholu, pochvala pro prvolezce Jiříu a rychlý ústup lesem na Viniční cestu s batohy na zádech a malým Broníkem na ramenou – jak typické zakončení dne. Od zaparkovaných aut nám překvapivě přichází naproti Pepíno Kotyk, povídáme si, ale přitom spěcháme po cestě. Cesta domů je ještě dlouhá. Na ten prožitek „posledního“ vrcholu, ohlédnutí se za uplynulými roky, pocit malého kroku pro lidstvo, ale velkého kroku pro Bandasky, prostě není čas. Až pozdě v noci jsem si mohl otevřít lezecký deník a znovu se ve vzpomínkách vrátit na těch dvacet vrcholů.

Soutěž o vylezení dvaceti určených vrcholů byla vyhlášena v květnu roku 2009. Těžko říct, jestli to bylo tím nadšením z nové soutěže, výběrem vrcholů, spánkem Broníka v pravý čas, mým menším pracovním nasazením nebo Jiřovo podporou (asi troškou od všeho), ale v roce 2009 jsme

vylezli většinu vrcholů. Já 18 a Šiša 17. Přírodně jsem se snažil co nejvíc vylézt na prvním, ale pokud to šlo, nevybíral jsem si těžké cesty. Čistým stylem jsme s Šíšou zdolali Dogu, Staťého Majora, Nevěstu, Taktovku, Kapelníka, Prachovskou Jehlu, Sokolí věž, Císaře a Kryštofa, stylem „prase“ jsem vyvedl ještě Kobylu a Kardinála. Na Milencích, Starostovi, Starostové a Jeptišce jsme se střídali ve vedení s Jířou, ale upřímně musím říct, že větší část tahal Jířa. Na druhém (a rád) jsem za Jířou lezl Ostrou věžičku, Starý hřib a Mravenčí věž. Nejtěžší OS jsem vylezl na Taktovku (7b – je to zároveň nejlehčí cesta na tuhle věž), nejtěžší výstup jsme ale s Šíšou udělali, když jsme tlačili kočár s Broníkem pod Císaře v Ostrově. Nejhezčí věž z těch, které jsme lezli s Šíšou sami, byla Prachovská Jehla, ale nejhezčí věž (a zároveň nejobtížnější výstup) byla Starostová v Adšpachu, kterou jsme lezli s Jířou. Asi nejhůř se hledal Starý Hřib u Heřmánek a Kardinál. V roce 2010 Šiša vylezla za Pavlem Bohuňkem Ostrou věžičku a za Jířou jsme vylezli Skříň v Labáku a tím jsme se dostali k číslu 19 a tam také skončili. Už nám zbýval jenom Zvon, ale trvalo skoro rok, než jsme si na něm zazvonili. I tady byla přítomnost

lepšího lezce než jsem já potřeba, a tak musím poděkovat Jířovi, protože kdybych musel čekat až budu pořádně rozlezený a najdu dost morálu, některé vrcholy by možná mezitím podlehly erozi.

Nevím, kolik z vás se do soutěže The Best Summit Horoklub zapojilo, kolik z členů oddílu si říká, že by to možná zkusili. Když jsem si tu noc po vylezení Zvonu vyndal lezecký deník a zalistoval v něm, viděl jsem v duchu každý ten vrchol. Každý byl něčím zvláštní. Některé jsou těžší, některé lehčí, ale všechny mně utkvěly v paměti. Projeli jsme kus republiky, zjistili, že není lezení jako lezení, není sedma jako sedma. Když se teď podívám zpátky, musím říct jediné : „Zkuste to“. Zkuste to a Zvon si nechte nakonec, abyste se nepřipravili o to „poslední zvonění“.

Zvonění na Zvonu se 30.3. 2011 zúčastnili Jirka Jířa Šťastný, Štěpán Havelka, Míra Bery Beránek, Petra Šiša, Broník a Broněk Bandasovi

Broněk

Na podzim roku 2010 se na mé škole v mé třídě plnila češtinářská olympiáda. Součástí byl i sloh. Možností bylo získat jedničku, pokud to bude zajímavé a to jsem si nemohl nechat ujít. Téma slohové části bylo libovolné, mohlo to být vyprávění, pohádka, povídka, báseň, ale zkrátka cokoli, jen aby text obsahoval větu: "Ještě že jsem si to včas vyžehlil." Hned jsem si vzpomněl na sérii povídek na lezci, které se odehrávaly v pískovcovém prostředí a velmi mne zaujaly. Doporučená délka byla 25-30 řádků. Přeji pěkné počtení.

Bylo pozdní páteční odpoledne. Vzhledem k tomu, že začínal květen, bylo příjemné teplo a bezvětří. Seděl jsem ve své kanceláři a dokončoval soupis příjmů a výdajů pro šéfa. Nevím, kolik bylo hodin, asi kolem páté, ale stále víc se mne zmocňovala touha jít lézt. Jako kdyby ale bylo mé druhé já, které mi říkalo "Musíš to do-dělat." Ustal jsem na chvíli od práce, zapřel se do opěradla, zavřel oči a zamyslel se. Okamžitě mi do hlavy vjela vzpomínka z minulé pískovcové sezony. Bylo to poslední lezení toho roku. Cítil jsem se dobře rozlezený, a tak jsem plný odhodlání nastoupil do varianty Dračí stěny za poctivých Vllla. Ten den jsem si dal i jiné ostrovské lahůdky, jako Klavír a Levou cestu vedoucí na Netopyří stěnu. Jedno Vllla jsem již vylezl v Labáku, ale tato cesta byl úplně jiná. Mnohem víc mne přitahovala. Tak jsem tedy nastoupil. Na začátek jsem vylezl převislou sokolíkovou spáru do lehké spáry, odkud se mělo traverzovat doleva. Zakládám smyčku, ale neodvážil jsem se pokračovat. Dost daleko pod prvním kruhem se špatnou smyčkou a možným pádem na zem. Slanil jsem tedy.

Najednou zapípaly hodiny, které mi vždy signalizují odchod. První Já zvítězilo. Zvedám se a šel jsem se domů připravit. Po několika minutách jsem doma. Během cesty dávám vědět Pavlovi, se kterých pokaždé lezu, zda nepojede se mnou. Pojede. Doma si jen vezmu bágel, do kterého z poličky naházím sedák, prsák, chuchvalec smyc, mé Kobry, karáble, presky, mojí chlupatou 60-tku, která ležela vedle postele. Z žehličích prkna беру složené děravé tříčtvrtáky, jak jinak než na prdeli a samozřejmě zaprané triko s logem Horoklubu. Ještě že jsem si to včas vyžehlil, ale bylo to nakonec jedno, protože se to stejně zmačká a pískaři je jedno, co má na sobě. Spacák mám v autě a jídlo koupím u Oudy v Tisé. V Ústí nabírám Pavla a kolem sedmé jsme v Ostrově. Večeříme a uléháme pod hvězdami. Ráno se vzbudíme za zpěvu ptáků a zářícího slunka. Snídáme a jdeme lézt. Automaticky Pavla vedu pod Netopyří stěnu. Rozlézáme se v nějakém Vlla, a když si dáváme přestávku, nemohu po celou dobu z té stěny spustit oči. Linie přes tři kruhy. Začátek převislou spárou, traverz doleva a žebrem k prvnímu kruhu. Dále na římsu k druhému kruhu, sokolíkovou spárou k třetímu, výšvih na polici a lehkou stěnou na vrchol. Ačkoliv to nevypadalo, stěna byla celou dobu převislá. Stále mne ta stěna lákala a to množství hormonů mě zcela ovládlo. Bylo příjemně teplo, lehce pofukoval vítr a tedy jsem nastoupil. Nástup jsem znal, nic se na něm nezměnilo. Převislou spáru jsem přeběhl a do hnízda pro smyčku dávám radši Kinderkopf. Zdál se mi lepší. Ted mě čekal traverz a toho jsem se bál. Po vylezení ze stínu stromů začalo být docela vedro a začaly se mi potit ruce. Celou zimu jsem byl kvůli této cestě frustrovaný a teď to nehodlám vzdát. Otírám si ruce do děravých kalhot. Začnu traverzovat a zpočátku dobré chyty, které se začali zmenšovat. U konce traverzu jsem musel lézt žebrem k římsě. Tady se to pohybovalo okolo Vllc. V tu chvíli jsem nevěděl, že obtíž této cesty je vytrvalost. Cvakám sice na druhý pokus první kruh a musím se vrátit vycvaknout Kinderkopf, aby nebyl takový tah lana. Když dolezu na polici, vycvakávám jej, ale zapomněl jsem si vyklepat a dát odpočinout rukám. Bez odpočinku jsem pokračoval. Po návratu k prvnímu kruhu pokračuji k druhému a snadno jej cvakám. Už mi začíná docela natékat, protože ta stěna je opravdu převislá. Chtěl bych si u kruhu odsednout, ale nepřipouštím si to. Lezu dál a vydávám zvuky asi jako Sharma. Vysilujícím sokolem lezu dál. Na strach jsem zapomněl. Najednou se u mě objevil třetí kruh. Rychle jej zapínám pouze jednou expreskou. Už mám pořádně natečeno a jsem téměř na polici. Musím udělat menší dynamický nátah na polici, ale nic nenahmátnu, tak se vracím do spáry. Udělám ještě jeden pokus a podařilo se mi chytit malou oblínu. Zvedám se a stavím se na rovnou plochu. Těžce oddechuji. Svými vzdechy jsem zkazil kamarádům z Děčína, kteří teď přijeli a mezitím vylezli na protější vrchol, příjemnou chvíli. Dělalí si ze mě srandu, že tohle je oblast pro lidi a ta pro opice je vedle. Lehkou stěnou dolézám na vrchol, kde jsem si radostně zavýskl.

Češtináře jsem zaujal, pouze měl poznámku k délce. Limit byl 25-30 řádek a já popsal 5 listů A4. Sice mám větší písmo, ale i tak to bylo obsáhlejší. Pokus o povídku to byl první a pokud bude úspěšnost větší, než u Sjezdu Jedláku, rozhodně napíšu další. Nápady bych tam měl. Napadlo mě i malinko zvláštní slohové vyznění a tedy lezecko-erotická povídka, ale záleží na ohlasech. Samozřejmě podobnost s událostmi, či osobami je čistě náhodná (Dračí stěnu jsem nevylezl na druhý pokus po zimě, ale na OS).

Martin Cliffhanger Jech

HOROKROUŽEK

Jarní metodika v Perštejně

9.4.2011 se v Perštejně konala tradiční Jarní metodika Horoklubu. Účast byla jako obvykle hojná. Pár řádků o průběhu akce nám napsal Bohouš Dvořák.

Jediné dvě fotky, které jsem na Metodice v Perštejně stihl vyfotit, jsou tyto, pak už foťák ležel, nebyl čas. Já byl celou tu dobu na věži, kam mi přijížděli po kladce abonenti přeláněním z masivu. A přestože někteří měli problém s vysednutím a odepnutím se, vrchol se zalidňoval. Ode mne totiž museli slanit 25m a to nouzovým způsobem za - přes skalní hrot položenou smyčku „pytlíci“. Do té založili dvě lana svázaná vůdcovským uzlem. Mnozí slaňovali poprvé nebo podruhé.

A tam chybělo mnoho morálu, který jsme museli podporovat. No, vzpomněl jsem si, že i já, když jsem poprvé slaňoval 15. srpna 1977 v Ostrově a Tisé, tak byl ke mně kamarád Tonda hrubší – řka: „Koukej už jet dolu, nebo tě skopnu“, milá to podpora morálu. Naši abonenti slaňující z věže by měli ještě více sevřeno, kdyby to bylo naostro jako v horách, totiž bez přídatného zajištění – klid jim zajišťovalo moje třetí přídatné lano, na kterém byli „sychrování“ přes púllodák a mé ručičky. Takže vše nakonec dobře dopadlo a já doufám, že si to pamatují, ale že to nikdy nebudou muset použít nouzově v horách. Ale jeden nikdy neví.

Bohouš

P.S. – Perličku na závěr. Kdyby někdo nafilmoval Když jsme ráno v 7,30 hod začali s Honzou Jansou montovat přelánění, tak prvním úkolem bylo dostat lano z masivu na věž.

Dole jsou stromy, které lanu nepřejí. Tak jsem vymyslel – přehodíme lýkový provázek pomocí kamene na věž a za ním přetáhne lano. Lehce řečeno. Kdybych byl mladší, lehce přehozeno. Takhle to vypadalo velice zábavně, házeli jsme a házeli, a kámen s provázkem ne a ne přeletět přes věž. Oba jsme slabší v kolenou a hořejšek už taky není-

tak pružný. Jako epizoda z paměti oštěpaře Železného po 30ti letech. Prostě nepřehodili.

Tímto vyzývám mladší a pružnější, aby nám za rok „píchlí“ s přehazováním. A třeba i s montáží přelánění.

Někdy na začátku dubna jsem dostal od Svinči mailem ofocenou stránku z jeho starého lezeckého deníku. Bylo to velmi zajímavé čtení. Pro mě. Proč, to se dozvíte později, teď s Milanovým svolením budu část jeho deníku reprodukovat :

10. – 12. 5. 1996, Tisá, Bürschlické stěny

....lezu cestu na Pásovou věž. Čas pokročil, tak Leoše hustím do další cesty na tutéž věž a to „Komáří VI“. Něco tak hnusně lámavého jsem neviděl. Co chyt, to Leoš urval. Nechápu, že z toho neslezl.....

Na konci března jsem měl volno, bylo krásně a byli jsme s Jířou domluvení, že pojedeme do Jizerek na Zvon. Tak jsme s Šíšou a Broníkem vyrazili napřed na Atomovic chalupu, že si ještě zalezeme na písku a druhý den pojedeme na ten Zvon. Byli jsme sami a chtěli lézt nějaké lehčí cesty, takže jsme jeli do Bürschlických stěn. Nějakou dobu si Broník hrál v písku a pak usnul v kočárku, byl čas vyrazit do stěny.

Vylezli jsme dvě cesty a ta moje těhulka se nějak necítila v pohodě, tak mně navrhla, že mě odjistí v čem budu chtít, jen si pak musím vybrat sám jištění. Chtěl jsem to zabalit, stejně jsem se poprvé na písku necítil úplně jistě, ale bylo krásně a ten písek všude okolo..... Za chvíli jsem našel menší věž, kde byl slaňák přímo nad cestou. Podle průvodce to byla Pásová věž a cesta se jmenovala „Komáří VI“.

Nastupovalo se asi dva metry takovou šedivou šikmou plochou, a pak se cesta postavila do kolmice a šlo se asi pět metrů ke kruhu. Kousek pod kruhem byla soustava spár a žebírek, která vypadala zezdola docela dobře, ale když jsem tam dolezl, zjistil jsem, že je to celé solivé a nedá se založit žádná smyčka, které bych aspoň trochu věřil. Šel jsem párkrát nahoru do těch žebírek, abych zase zcouval, prostě se mně to moc nelíbilo. Zkusil jsem znova nastoupat a volal jsem na Šíšu, že je to tam blbý a bez toho jištění to je úplně nalevačku a moc se mně to a kus toho solivého žebra se urval a

já šel dolů i s ním. Cestou jsem dopadl nohama na ten šikmý nástup, to mě předklonilo a já dopadl na podlahu na všechny čtyři. „Jako kočka“, říkala potom Šíša. To mě pobavilo. Kočka je pružná. Kocour, kterému táhne na padesátku, už ne.

Seděl jsem v písku a spustil kontrolní software, abych zjistil, kde je co po těle špatně. Bolela mě klenba pravé nohy, měl jsem orvanou ruku, v které jsem držel to žebro a bolet mě loket. To nebylo nic hrozného. Náraz do nohy jsem cítil a na chodidle se mně udělala řádná modřina, ale jinak nic. NIC? Je to normální? Zmocnil se mně zmatek. NIC? To je podezřelé. Co když to je něco vážného? Páteř? Vnitřní krvácení? Aha – bolí mě záda! Jenže ty mě bolely už týden, jak jsem při výcviku tahal stokilového chlapa z ohně. Tak sakra, co je? Šíša byla trochu vyděšená, říkala, že jsem bledej, ale zkusil jsem vstát a dobrý. Pomalu jsme pobalili věci, vzali bágly, Broníka a jak spráskaný psi jeli k Atomovcům. Tam se můj stav rapidně zlepšil. Atom potřeboval umístit pískoviště, a tak mě s ohleduplností jemu vlastní nechal přemístit několik kubických metrů dřeva řka, že při práci nejlíp zapomenou na bolest. To byla docela pravda. Bolest se objevila až druhý den ráno, když mě horní půlka těla totálně ztuhla. Jak jsem po pádu zabrzdil hlavu, namohl jsem si snad všechny vzpřimovače a natahovače kolik jich jen v těle je.

Ráno přijel Jíra se Štěpánem a že jedeme zdolat Zvon. To mě prostě dostalo! Nemohl jsem hlavu zaklonit, předklonit, otočit doprava ani doleva, ale na ten Zvon jsem čekal skoro rok a jak jsem si četl průvodce, bylo jasné, že bez Jíři to nevylezu. Co naplat, doktor počká.....

P.S. Můj milý deníčku. I na věži, kde Letoš urval, co se dalo, je pořád co lámat.

Broněk

5.3. Marťan náš klub skvěle reprezentoval na **Maglajz boulder cupu** v Kladrubech u Stříbra, neboť se mu podařilo na svých prvních závodech zvítězit v nejstarší kategorii H4.

11.3. Blagodan Zeskálykamenyodlupič, Ludva a Párek zhodnocují nový masív na **Hasištejně** s názvem Pracovní monolit.

19.3. V sobotu se schází početná skupina členů klubu a jejich ratolestí na TO Skaláci, kde se koná letošní **Otevíráni skal**. Podrobnosti viz minulá Mantana.

19.-27.3. Pája s Pájou, Vyleťálkama a Stehlíkama užívají slunečný týden v **jižní Francii** v Oblasti Seynes a Orpier. Pájovi se daří vylézt 7c.

22.3. Ludva Kostka, Venca Latocha a Blagodan působí v **Perštejně** na Key Westu. Je dobře, že tu někdo vymete pavučiny ze spár.

24.3. Čtvrteční odpoledne vyráží Jířa s mládeží do tradiční jarní oblasti **Vysoká Jedle**, kde si užívají proslulé odpoledne.

25.3. Lusva s Blagodanem a Bandaskami se mrcasí v **Perštejně** na nějakých kvacích. Myslím, že dali Netáhlo a Mosteckou.

27.3. Jarní **Petrohrad** se Svinčákama okupuje Blagodan Bououlderyádlezič.

29.3. Blagodan, Ludva a už nikdo se vrací do **Perštejna** a AFkují Helemese. Poté bojují na Mufloních skalkách se stromy a z tohoto počínání vzniká prvovýstup s přílehlým názvem Boj se stromy.

30.3. Nezvykle slunečnou a teplou středu si užívá Jířa se Štěpánem nejprve v **Tisé** na Hřebenkách, aby se po obědě mohli s Bandaskama přesunout do **Jizerek** a zde vstoupit spolu s Berym na **Zvon**, který byl pro Bandasky posledním vrcholem ze série "The best Summit", Šiškou přezdívané jako "Twenty Monsters".

31.3. **Zlatník** - opět Blahouš Nakoledoskaljezdíč s Ludvou objevují Krkavčí masívy.

2.-3.4. Jířa s Happy family si opět užívají suché a slunné počasí v **Tisé**. Marťan se Štěpánem se rozlézají na "osmách" v **Rathenu**. Duo PáPá tráví celý víkend ve **Schmilce**. Vylezli Endlösung IXc na Schwarzes Horn, Dir. Ostpfeiler IXb na Muschelkopf a další krasavice. Pája se pochlapila a vylezla Direkte Südwand VIIc na Bussardwand.

5.4. Pája přežil pád v Tisé na Žluté stěně, kde metr pod vrcholem urval chyt a skončil u nástupu.

7.4. Odpolední výlet s mládeží tento čtvrtek směřují Jířa a Maruška do **Perštejna**, kde s Káťou a Míšou lezou na Pravém pilíři.

9.4. Blagodan se Svinářiky boulderují na **Sněžniku** a o den později již provozují tuto činnost na **Petráči**.

9.-10.4. V sobotu se koná **jarní metodika v Perštejně**, kde kromě tradičního chytání pneumatiky je letos připraveno i přelánění z Hlavního masívu na Věž ve svahu.

Odpoledne využívá většina "Pískomilů" k přesunu do **Tisé**, kde někteří ještě stíhají vylézt na Dogu a okolní masívy. V neděli operují Bandasky, Happiny, Dejva s Tomem a mnoho dalších v Rájci na věžích v okolí Umíněnce. Marťan se Štěpánem přelézají stále těžší "osmy" v **Rathenu**. Pája celý víkend zevluje v **Labáku**.

14.4. Párek se v Praze účastní semináře Ochrana přírody vers. Lezení, který pořádá ČHS.

17.4. Svinářici opět operují na **Petráči** a s nimi ještě Přemek, H. Nebíčko a Ivan.

16.4. Na klouzačky do **Srbska** se zajeli podívat Blagodan Kdejakouoblastnavštvívič s Jardou Hálou a Márou Holečkem.

16.-17.4. V **Tisé** se koná tradiční "**Odpadkyáda**", kterou si nenechala ujít početná skupina našich po práci lačnicích členů. Za toto jim patří dík. Většina z nich pak odpoledne lezla v Ostrově a večer trávila v penzionu U Atomů. Neděli pak pobývají Bandasky, Happiny a mládežníci Mates a Marťan v okolí Kazatelny v Ptačích stěnách v Rájci.

19.-20.4. Pája využívá slunných dnů a obě odpoledne tráví v **Tisé** s Rudou Stehlíkem. Mimo jiné vylezli cesty Vlkovina IXc a Evženova Amerika Xa.

25.4. Svinčův harém navštěvuje romantické **Goethovy skalky** a "souzní" tu s jarní přírodou.

21. - 23. 4. Nezdařený pokus o výstup na **Schwarzenstein 3369 m v Zillertálcích** absolvovali Letoš s Blahoušem Skopcerádsestupičem a Ríšou Němečkem.

22.-25.4. Prodloužený velikonoční víkend tráví Bandasky, Happiny, Atomovci, Jarda Ďurkovský a mnoho dalších v **Tisé**. Až pondělní přeháňka zaráží jejich řádění na skalách a vrací je do "aprílové" reality. Marťan je se Štěpánem opět v **Rathenu**. Přelezením cesty Kirchgang na Dresden Turm (jak jinak než stylem OS) se Marťan zařazuje do klubu devítkových lezců. Pája s Terkou Loukovou a dalšími lezci z celé republiky objevují Saský Brand.

23.4. Kompletní Parekteam se uchýlil s lanem před sluníčkem do údolí Malé vody.

30.4. Marťan potvrzuje svoje členství mezi "devítkáři" přelezením cesty Süße Sache IXa na Honigstein v **Rathenu**, opět stylem OS. Dou PáPá se poflakuje po Schmilce.

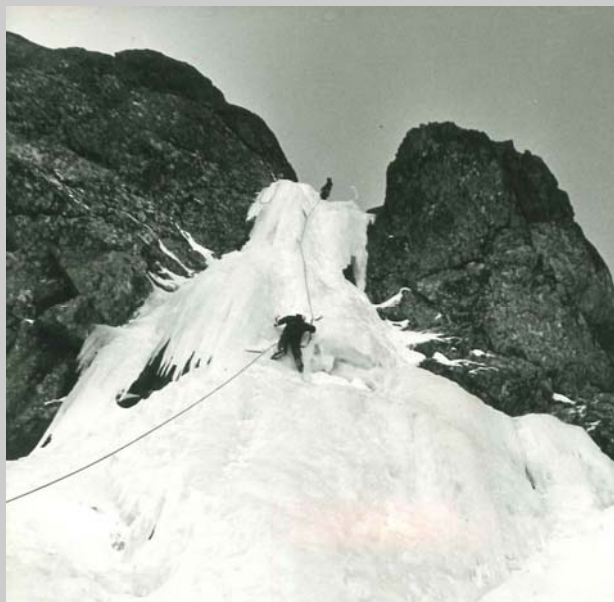
30.4. **Petrohradské PADání** - stále více členů klubu propadá boulderingu a PADání. Tentokrát se akce zúčastnila velká skupinka Chomutováků - Letoš, Svinářičci, Ludva Kostka, Honza Unger, Honza Nebíčko a J. Štěpánek.

1.5. Dou PáPá tráví krásný den v Labáku v okolí Želvy.

X odpolední a krátkých výpadů do okolních oblastí strávil Párek při kompletaci, především Letošovo výstupů, do nového průvodce.

OKÉNKO DO HISTORIE ODDÍLU

Bohouš Dvořák nám poslal pár fotek z Tater. Všechny jsou z výstupu Veverkovým ledopádem 12. února 1986.

MANTANA ❖ horolezecký měsíčník ❖ vydává **HOROKLUB** Chomutov ❖ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ❖ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ❖ e-mail mantany : horoklub@horoklub.cz ❖ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ❖ sazba : Microsoft Publisher ❖